

Sanctus

- et magasin, som beskriver liberal katolsk kirke

Nr. 30, 9. årg — oktober 2015

liberal katolsk kirke i Danmark

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Ansvarshavende præst:

Lise Ollendorff
Finsensgade 52, 2. th., 8200 Århus N
Tlf: 6091 7602; mail: lise@lkk-dk.dk

Pastor emeritus

Heinrich Nielsen
Roevej 6, 8643 Ans By
Tlf: 2625 1848; mail: heinrich@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 4284; mail: dorte@lkk-dk.dk

Kasserer:

Finn Andersen
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 5030; mail: finn@lkk-dk.dk

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød
Tlf: 6131 9193; mail: birgit@lkk-dk.dk

Præst og kasserer:

Kenneth Christensen (se nedenfor)

Biskop CW Leadbeaters ora- torium, Roskilde

Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen
Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde
Tlf: 2874 1721; mail: kenneth@lkk-dk.dk

Center Skt Knud, Sydsjælland Regionalbiskop for Danmark

Uffe Børjesen (se under Helligåndskirken)

Pastor emeritus:

Natascha Høyer
Walkendorfsvej 88, 5700 Svendborg
Tlf: 2238 8244; mail: natascha@lkk-dk.dk

Helligåndskirken, København

Ansvarshavende præst:

Uffe Børjesen
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg
Tlf: 5067 2446; mail: uffe@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Susanna Bang
Galgebakken Neder 10-7, indg. B, 2620 Albertslund
Tlf: 5170 7034; mail: sbang@comxnet.dk

Kasserer:

Simone Andersen
Brumleby 103, 2100 København Ø
Tlf: 8161 9320; mail: simone.andersen@comxnet.dk

Sankt Maria Kirken, Aalborg

Ansvarshavende diakon:

Karin Joy Wolff
Holmevej 6, 9490 Pandrup
Tlf: 4059 4440; mail: karin@lkk-dk.dk

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand (se under Biskop
CW Leadbeaters Oratorium)
Birgit Adelsteen Ljungdahl, kasserer (se Maria
Magdalene Kirke)

Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke
i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt:
februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Simone
Andersen, simone.andersen@comxnet.dk senest
15/12 (februar), 15/4 (juni) og 15/8 (oktober)

Artiklerne udtrykker forfatterens holdning.

Kirkens webadresse:

www.lkk-dk.dk - siden er under opbygning, evt.
henvendelse til birgit@lkk-dk.dk
Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

Forside

Faustinas billede

Den Hellige Faustina - barmhjertighedens apostel

af Else Post

I den lille by Glogowiec i nærheden af den polske by Lodz fødtes Helena Kowalska den 25. august 1905. Hun var det tredje af forældrenes, Stanislaw og Marianna Kowalskas, i alt ti børn. Forældrene drev et lille landbrug i Glogowiec, og her blev alle deres ti børn født, og her voksede de op. For at skaffe nok til familiens underhold supplerede faderen indtjeningen ved at arbejde som tømrer. Forældrene var fromme og gudfrygtige folk, som opdrog deres børn med aftenbøn foran familiens hjemmealter, som var prydet med to figurer: et af Marias uplettede Hjerter og et med Jesu Hellige Hjerter og mellem disse stod krucifikset. Desuden deltog familien hyppigt i messer og andagter i deres lokale sognekirke i Swinice Warkie.

Helena kom først i skole som 12-årig i 1917; på det tidspunkt blev Polen befriet fra russisk overherredømme, og der blev nu etableret skoler til børnene. Helena gik der i 3 år, hvorefter hun måtte overlade pladsen til yngre børn, og hun skulle selv til at tjene til livets ophold.

Alerede som 7-årig oplever hun at se det lille Jesus-barn i hostien, og hun hører Ham tale til sig. I sin *Dagbog* skriver hun: ”Fra syv-årsalderen oplevede jeg Guds klare kalden, et nådens kald til et religiøst liv. Det var i mit livs syvende år, at jeg for første gang hørte Guds stemme i min sjæl; det var en invitation til et mere fuldkomment liv.” (7)

Hele barndommen elsker hun at høre faderens fortællinger om helgener og hans oplæsninger af åndelige skrifter, og hun gengiver dem beredvilligt til legekammerater og søskende. Visionerne tager til, og et ønske om at komme tættere til Jesus modnes langsomt i hende.

Hendes første arbejde hos en bager afbrydes brat, da hun slog alarm, fordi hun ser noget, som hun tror, er en stor ildebrand, men som viser sig at være et indre lys; hendes omgivelser forstår hende ikke; herefter tager hun hjem til forældrene for at få lov til at gå i kloster, men forældrene afviser blankt. Et par år senere spørger hun igen, og svaret er det samme. Hun forsøger nu at leve lige som andre unge, selv om

hun føler det forfærdeligt tomt og meningsløst; på et tidspunkt er hun gået med til dans sammen med andre unge. I sin *Dagbog* skriver hun: ”Da jeg begyndte at danse, så jeg pludselig Jesus ved siden af mig, Jesus martret af smerte, uden tøj, helt dækket af sår, og Han talte til mig: **Hvor længe skal Jeg vente på dig, og hvor længe vil du blive ved med at holde Mig hen?**” (9) Faustina undskylder sig overfor sine venner, forlader stedet og går hen i den nærliggende katedral og fordyber sig i bøn. Hun forstår, at hun skal give sig selv til Gud og gå i kloster. Hun fortæller det til sin søster og beder hende sige det til forældrene. Selv tager hun til Warszawa, skønt hun ingen kender, og ingen penge har. Hun får hjælp af en præst til at finde et arbejde, og så begynder hun at rende klostre på dørene, men ingen vil optage hende. På et tidspunkt banker hun på hos *Ordenen for den Barmhjertige Gudsmoders Søstre*. Først er priorinden mest til en afvisning, men den højeste Moder for ordenen er tilfældigvis på besøg, og da hun taler med ansøgeren ændres hendes opfattelse, og hun beder Helena om at gå hen til Husets Herre og spørge Ham. Helena går hen i kirken og beder Jesus om at acceptere hende til optagelse. Jesus accepterer hende, og det gør priorinden efterfølgende også. Men der skal gå et år, inden Helena endelig kan træde ind, da hun først skal skaffe penge til

medgiften (skal dække ordensdragten).

Endelig i 1925 bliver hun optaget, og hendes oplæring og dannelse i det religiøse liv begynder. De første år må Helena gå gennem meget mørke og fortvivlelse i sin renselses- og overgivelsesproces. Navnet Faustina får hun, da hun aflægger de evige løfter første gang. Hun flytter rundt til forskellige klostre alt efter, hvor der er behov for hendes arbejdskraft, og alt efter hvor hun er i sin indre spirituelle proces, så hun kan få den undervisning og vejledning, som hun har behov for. Hun er under kynig vejledning af sine ordensmødre, priorinderne i de klostre, hvor hun opholder sig, og af de skriftefædre, som hun får undervejs. Fra det indre vejledes hun af Jesus og Maria.

Hele Faustinas liv bliver en lang smertefuld og frydefuld rejse, såvel i det ydre som i det indre. I det ydre liv plages hun af tuberkulose, som langsomt forværres, og som hun dør af kun 33 år gammel i 1938. I det indre plages hun af dyb og smertefuld længsel efter Gud, af mørke og fortvivlelse og af, at hun føler sig ude af stand til at leve op til de opgaver, som Jesus fordrer af hende. Samtidig med disse smerter og lidelser overøses hun igen og igen af nådegaver og barmhjertighed fra Jesus, og Han skænker hende de største æresbevisninger, man kan tænke sig.

Faustinas tjeneste for Jesus

Faustina forberedes i sit indre til den opgave, som hun skal udføre for Jesus. Kort tid efter hendes indtræden i klosteret bliver hun i en vision ført ind i skærsilden af sin skytsengel, og her erfarer hun sjælens store lidelser og pine; hendes medfølelse vækkes, og på vej væk derfra hørte hun "en indre stemme, som sagde: **Min barmhjertighed ønsker ikke dette, men min retfærdighed kræver det.** Siden den tid er jeg i tættere forening med de lidende sjæle." (20) Her antydes for første gang den opgave, som Faustina skal forberedes til, nemlig at være med til at frelse lidende sjæle.

I 1931 bor Faustina i Plock, og her får hun den første store vision om sin opgave. Den 22. februar var hun kommet ind i sin celle om aftenen og fik en overvældende vision: "Om aftenen da jeg var i min celle, så jeg Herren Jesus klædt i en hvid klædning. Den ene hånd var løftet i en velsignelsens gestus, den anden rørte klædningen på brystet. Fra undersiden af klædningen, der var let trukket til side på brystet, udstrålede to store stråler, en rød, den anden bleg. I stilhed holdt jeg mit blik fæstnet på

Herren; min sjæl blev ramt af ærefrygt, men også af stor fryd. Efter et stykke tid, sagde Jesus til mig: **Mal et billede ligesom det forbillede du ser, med signaturen: Jesus, jeg har tillid til Dig! Jeg ønsker, at dette billede skal tilbedes, først i dit kapel, og så over hele verden.**" (47)

Faustina er overvældet og spørger sin skriftefader til råds. "Da jeg fortalte dette til min skriftefader, modtog jeg dette som et svar: 'Det henviser til din sjæl.' Han sagde til mig: 'Helt sikkert, mal Guds billede i din sjæl.' Da jeg kom ud fra skriftemålet, hørte jeg igen ord sådan som disse: **Mit billede er allerede i din sjæl. Jeg ønsker, at der skal være en Barmhjertighedens Fest. Jeg ønsker, at dette billede, som du skal male med en pensel, højtideligt skal velsignes på den første søndag efter påske; det skal være Barmhjertighedens Fest.**" (49)

Den efterfølgende tid kæmper Faustina med at forstå Jesu ordre og dels med at finde ud af, hvordan billedet kan manifesteres; hun forsøger selv, men det lykkes ikke. Først i 1934 får hun en skriftefader, som sætter gang i at få billedet malet af en kunstner i Vilnius, hvor Fau-

stina opholder sig på det tidspunkt. Kunstneren skulle male efter Faustinas anvisning; engang hvor hun har besøgt maleren er hun dybt fortvivlet, fordi billedet ikke gengiver den skønhed, som hun har set Jesus med i visionen, men Jesus siger til hende: **”Hverken i farvernes eller i penselstrøgenes skønhed at dette billedes storhed ligger, men i Min nåde.”** (313)

Da billedet er færdigt, så kommer udfordringen med at få det udstillet i kirken; det har store omkostninger for præsten, der hjælper hende, ligesom det kræver store anstrengelser at få

etableret søndagen efter påske som Barmhertighedens Festdag. Men Jesus insisterer: **”Jeg ønsker, at dette billede skal fremvises offentligt den første søndag efter påske. Den søndag er Barmhertighedens Fest. Gennem det Inkarnerede Ord, gør jeg Min Barmhertigheds bundløse dybde kendt.”** (88) Med ærkebiskoppens tilladelse blev billedet udstillet tre dage i april i 1935, og Barmhertighedens Fest blev gennemført.

Med billedet ønskede Jesus, at mennesker skal blive tiltrukket af Hans kærlighed og hengive sig til Ham, som Barmhertighedens konge: **”Der er allerede mange sjæle, som er blevet tiltrukket til Min Kærlighed af dette billede. Min barmhertighed handler i sjæle gennem dette billede.”**

Jesus siger om sig selv: **”Jeg er Barmhertighedens Konge.”** (88) Han ønskede at give folk et kar, hvormed de kunne hente kærlighed, kraft og barmhertighed: **”Jeg tilbyder folk et kar, som de vil blive ved med**

at komme med til barmhertighedens kilde efter nåder. Det kar er dette billede med signaturen: 'Jesus, jeg har tillid til dig.'” (327)

På et tidspunkt spørger en af Faustinas skriftefædre, om hun ikke kan spørge Jesus om, hvad strålerne betyder. ”Under en bøn hørte jeg disse ord inde i mig: **De to stråler betegner Blod og Vand. Den blege stråle, står for Vandet, der gør sjæle retfærdige. Den røde stråle står for Blodet, som er sjælens liv**

...

Disse to stråler blev udsendt fra **Min milde barmhjertigheds største dybder, da Mit forpinte Hjerter blev åbnet med en lanse på Korset.**

Disse stråler beskytter sjæle fra **Min Faders vilje. Lykkelig er den, som vil dvæle i deres ly, så Guds retfærdige hånd vil ikke tage fat i ham. Jeg ønsker, at den første søndag efter påske skal være Barmhjertighedens Fest.**" (299)

Foruden opgaverne med at få billedet malet og udstillet og få etableret Barmhjertighedens Festdag, får hun i en vision besked på at manifestere en ny rosenkrans. Denne rosenkrans en bøn om, at alle mennesker må få del i Jesu barmhjertighed og få tilgivelse. Bønnen bedes hver dag kl. tre i Den Guddommelige Barmhjertigheds Sanktuarium i Lagiewnicki Krakow, og andre steder ligeså, og den anvendes nogle steder i stedet for den almindelige rosenkrans inden aftenmesse eller vesper.

Faustina skulle også formidle en novena, en bøn over ni dag, der starter langfredag og slutter på Barmhjertighedens Festdag søndagen efter påske. Både novenaen og rosenkransen skaber en forbindelse mellem lidelsen og barmhjertigheden; jo dybere vi kan gå ind i lidelsen, jo dybere kan vi også gå ind i barmhjertigheden og modtage den, og dermed også sende mere barm-

hjertighed til vore medmennesker. Gentagne gange giver Jesus Faustina besked på at meditere på Jesu lidelse, for derigennem at komme til at forstå og erkende lidelsen og barmhjertigheden.

Endelig skal Faustina også etablere en ny orden. "Gud forlanger, at der skal være en orden, som proklamerer Guds barmhjertighed til verden, og gennem dens bønner opnår den barmhjertighed til verden." (436) Faustina forsøger at slippe uden om opgaven, men får klare ordre på at udføre den. "Sådan en orden skal grundlægges så hurtig som muligt, og du skal leve i den sammen med dine søstre. **Min Ånd skal være reglen for jeres liv. Jeres liv skal formes efter Mit, fra vugge til Min død på korset. Gennemtræng Mine mysterier, og du vil erfare Min barmhjertigheds dyb mod skabninger og Min ufattelige godhed – og dette skal du gøre kendt for verden. Gennem dine bønner skal du formidle mellem himmel og jord.**" (438)

Faustina tager mange tilløb til at føre det ud i livet, men har vanskelig ved at forstå opgaven. "Den nye orden" ændrer sig gradvist i Faustinas forståelse og tænkning fra at være en streng kontemplativ orden til at blive en bevægelse, som består af såvel søstre og brødre i ordener i almindelig forstand og af

lægfolk. ”Dette store overnatte-
 fællesskab af mennesker er en stor
 familie, som først og fremmest er
 forenet af Gud i mysteriet om Hans
 barmhjertighed, og for det andet af
 menneskers længsel efter både at re-
 flekere denne barmhjertighed i de-
 res hjerter og handlinger og efter at
 blive reflekteret i alle sjæle for Guds
 æres skyld. Det er et fællesskab af
 mennesker, som på forskellige må-
 der – afhængig af deres livssituation
 og kaldelse (præstelig, religiøs, læg)
 lever med evangeliet som ideal om
 tillid og barmhjertighed, og prokla-
 merer Guds barmhjertigheds ufor-
 ståelige mysterium gennem deres
 liv og ord, og opnår Guddommelig
 Barmhjertighed til hele verden med
 deres bønner.” (Fra indledningen i
Dagbog)

Således er ”den nye orden” ikke
 en fast defineret gruppe i almin-
 delig forstand, men den består af
 alle mennesker, der hengiver sig til
 Herren Jesus-Kristus, som følger i
 Hans fodspor fra vugge til grav, og
 som efter bedste evne stræber efter
 at åbne deres hjerter for Ham, så Han
 kan tage bolig i deres hjerter og ud-
 sende kærlighed og barmhjertighed
 gennem deres hjerter til hele men-
 neskeheden.

Jesus gør mange gange opmærk-
 som på, at Faustina, som Han kal-
 der barmhjertighedens apostel, skal
 sprede budskabet om, at Han er selve

barmhjertigheden, og at Han ønsker
 at hælde den ud over den lidende
 menneskehed. Han kalder Faustina

sin sekretær og dikterer, hvad hun
 skal skrive i sin *Dagbog*.

Efter Faustinas død i 1938 spre-
 des budskabet om Jesu gud-
 dommelige barmhjertighed; billedet
 fremstilles i mangfoldige udgaver,
 som i dag kan ses overalt i hele ver-
 den. Barmhjertighedens Festdag,
 som blev afholdt første gang i 1935,
 spredtes først gennem hendes egen
 orden og siden til hele verden, og i
 2000 gjorde pave Paul Johannes II
 dagen til en officiel festdag i den ka-
 tolske kirke. Rosenkransen er over-
 sat til alverdens sprog og er gået sin
 sejrsgang over hele verden. Selve
 den ”nye orden” spredes hele tiden,
 og stadig flere mennesker tager del i
 arbejdet.

Faustina blev saligkåret i 1993 og helgenkåret i år 2000.

Centrum for denne bevægelse er Den Guddommelige Barmhjertigheds Sanktuarium, som er kapellet i det kloster i Lagiewnicki Krakow, hvor Faustina levede i flere perioder, og Den Guddommelige Barmhjertigheds Katedral, som ligger lige bag samme kloster, og som blev indviet i 2002. Stedet besøges hvert år af et par millioner mennesker; alene til Barmhjertighedens Fest kommer flere tusinde pilgrimme for at deltage i festmes-

sen, eller eftermiddagens afslutning på novenaen og barmhjertighedsrosenkran; katedralen er propfyldt, på trapper og på de store plæner foran knæler folk foran storskærme, der er sat op, og fest-ceremonierne sendes direkte på tv i hele Polen.

Faustinas *Dagbog* er oversat til mange sprog, dog ikke dansk endnu. Men en bog om Faustina, hendes liv sammen med Jesus og hendes spiritualitet er på vej og udgives indenfor ½ års tid. Numrene efter citaterne i denne artikel henviser til *Dagbog*.

Sindsrobønnen

*Gud, giv mig sindsro til at acceptere,
hvad jeg ikke kan ændre,
mod til at ændre det jeg kan,
og visdom til at se forskellen*

Helbredelsens og velsignelsens kræfter

Af biskop Otto Viking (overs. v. Susanna Bang)

Det svenske tidsskrift Graal udgav i 1976 "Kristendomen – Västerans Yoga", svenske oversættelser af nogle af Biskop Otto Vikings skrifter. Her følger en oversættelse tilbage til dansk af et af disse.

Man kan sig selv, *hvad er det for en kraft* som er virksom ved f.eks. forskellige former for håndspålgelse, når det gælder helbredelse ad åndelig vej og de forskellige måder, dette gøres på. Man skal da gøre sig klart, at den kan komme fra forskellige kilder. Der kan simpelthen være tale om ens egen magnetisme. Et menneske, der er i stand til at optage mere *prana* (som er det indiske udtryk), mere livskraft end andre, har altid et overskud, og det overskud stråler ud fra ham. Og når han samler sin vilje om dette, virkelig at sende denne kraft ud, strømmer den selvfølgelig i ekstra høj grad. Dette er en ren personlig magnetisme, og jeg regner med, at virkningen af den er mest fremtrædende, når man står over for et klejnt menneske, der specielt lider af mangel på fysisk vitalitet. Der findes menne-

sker, der har svært ved, selv at tage den vitalitet til sig, der i så rigt mål findes de fleste steder i universet.

Der er altså tale om en *universel* kraft, som man har specialiseret til eget brug. Den er blevet optaget i en selv, og den er blevet præget af en selv. Det er derfor, man kan kalde den personlig magnetisme. Den får mit særpræg og kan optage gode og mindre gode sider af f.eks. min fysiske tilstand. Hvis jeg lider af sygdomme, har jeg ingen garanti for, at disse ikke glider med over, når jeg anvender min personlige magnetisme.

Vi kan imidlertid undgå, at disse personlige elementer blandes ind ved simpelthen – i det øjeblik vi vil udføre en helbredende handling – *at gøre dette i Mesterens navn*, altså rette os ind efter det guddommelige. Jeg bestemmer med min vilje, at nu jeg vil være et redskab for den rent upersonlige kraft. Så kan den komme gennem en helbredende engel – dette sker f.eks. intensivt i liberal katolsk kirke, når vi beder om helbredelse – den kan komme fra Herren selv, fra en af Visdommens mestre, eller fra et andet højtstående væsen der er i stand til, udelukkende at sende af sin universelle natur.

Som menneske kan jeg ikke gøre noget tilsvarende uden at *koble mit personlige jeg helt fra*. Derefter er det i virkeligheden ”min” kraft, der bruges – den kraft jeg har optaget i mig – men den anvendes så at sige kun som formidler, og dermed udelukkes alt, som ikke er upersonligt, fra det der udgår fra mig.

Det er det samme, der sker, når *velsignelsen* uddeles. Man udsender Herrens velsignelse, Mestrens velsignelse, Guds velsignelse. Disse forskellige, i hvis navn man udsender – disse forskellige grader af bevidsthed angiver *den kilde, hvorfra man henter den egentlige kraft*.

Når man *påkalder en helgen*, sker noget af det samme. Det væsentlige er ikke *mennesket*. Et menneske, der er blevet kanoniseret af en eller anden kirke, behøver ikke nødvendigvis at have været, hvad vi kalder en helgen, for efterhånden at blive kilde til megen hellig kraft. Selve det faktum, at der koncentrerer en mængde tanker omkring en sådan helgen, giver *en øget magnetisme til det åndelige princip*, som tilbederen forestiller sig er til stede i den pågæl-

dende person.

Valfartsstederne – f.eks. Lourdes – kendetegnes af noget tilsvarende. Men det er mere end det. Vi skal huske på, at de højeste engle og hele hierarkiet altid er beskæftiget med at *hjælpe verden på enhver tænkelig måde*. Når der så sker en koncentration af tilbedelse, hengivenhed osv. i forhold til et bestemt menneske eller på et bestemt sted, så finder de ofte, at der er skabt en værdifuld kanal som de kan anvende til at sende deres kraft og velsignelse til dette menneske og dette sted. De bruger så at sige stedet som et fokuspunkt, hvor de kan komme i kontakt med de mennesker, der beder om det.

På samme måde kan vi *gøre os selv til kanaler* for denne kraft. Det kan simpelthen ske gennem *øvelse*. Jeg selv besluttede for mange år siden, at jeg gerne ville være en kanal for mestrenes velsignelse. Det var længe inden jeg blev præst. I et helt år gik jeg og velsignede alle steder, jeg kom til, ved simpelthen stille at sige (aldrig højt, for det var mange slags steder, jeg kom til): Jeg velsigner dette sted, jeg velsigner disse mennesker. Jeg gjorde det overalt – i sporvogne og tog velsignede jeg medpassagerer, i hvert eneste hjem, jeg kom, velsignede jeg de mennesker jeg mødte – og samtidig opøvede jeg naturligvis evnen til at kunne velsigne spontant.

Jeg tror, at jeg dermed gjorde mig til en kanal, der kunne anvendes. Jeg fik mange interessante erfaringer, der for mig blev til beviser på, at der gik en kraft igennem mig, der kom *fra en højere kilde end jeg selv kunne nå*.

Det er altså samme metode, som man anvender i andre sammenhænge. Man helliger sig en opgave eller en tjeneste. Er man det ondes tjener, bruges man af det. Er man Guds tjener, bruges man af Ham.

Det vigtige er, at man koncentrerer sig på den rigtige måde. Man skal ikke anstrenge sig for meget, men virkelig ville koble sig selv totalt fra. Det er ikke min fortjeneste det gælder, det er ikke min person der skal ophøjes. Enhver tanke på sig selv lukker af. Man skal lære at koble sig selv fra.

Det har at gøre med, at man skal *være* – i stedet for at *ville*.

Man kan udrette helt fantastiske ting med sin *tanke*. Men man kan ikke udrette så meget ved at anvende sin egen tanke som ved at *gøre denne tanke til det højestes tjener*.

Tanker er en meget større kraft end nogen af os aner. Uden at ane det tiltrækker vi ofte kedelige skæbner på grund af de fejlagtige tanker, vi tænker. Vi bruger jo så mange forkerte tanker. Et ganske almindeligt, ”venligt” menneske tænker en masse tanker, som er direkte ødelæggende for andre.

Så snart jeg koncentrerer mig om et andet menneske og tænker: det er forfærdeligt, at han eller hun er sådan og sådan, så sætter jeg en modstand ind i det menneskes liv. Den modstand er min fejl, den bliver min gæld til tilværelsen, som jeg må betale med en tilsvarende forhindring. I forhold til det, som modstanden har affødt hos den anden – de handlinger, den har afstedkommet eller den udvikling, den har holdt tilbage – er det en synd mod kærligheden, og den skal jeg gøre god igen.

I virkeligheden står vi i stor gæld til andre mennesker. Men vi kan begynde at betale af på den ved at *velsigne og ved aldrig nogensinde at tænke en nedsættende tanke* – også når vi ser at andre handler forkert. Vi skal i hvert fald ikke tænke nedsættende, men opbyggende: Hvad er det hos det menneske, der har brug for at blive stimuleret, for at han eller hun kan arbejde sig væk fra de fejl, han eller hun har.

Det er også et spørgsmål om, hvad vi skal gøre med mennesker, der måske er fulde af modvilje mod at lade sig påvirke eller helbrede – eller som prøver, selv ligesom at suge livskraft ud af os. Her må man aldrig nogensinde selv have en følelse af modvilje eller begå den fejl, at man bedømmer mennesker ud fra den mur, der rejser sig omkring dem. Det betyder, at man skal betragte fæstningsmuren helt upersonligt og sige til sig selv: Den der kan jeg ikke komme igennem, hvordan skal jeg så komme ind? Og så går man til roden af den personlige ortodoksi, der udtrykker sig gennem muren, de har bygget op omkring sig.

Det er nødvendigt, at man selv kan være helt upersonlig. Man må ikke have noget som helst ønske om at ville omvende de andre mennesker til noget som helst, man selv beskæftiger sig med. Man må kun være fyldt af et inderligt ønske om at nå ind til dette menneske og *frigøre ham eller hende indefra*.

Er man det, er man pludselig inden for murene. Man kan så at sige grave sig ind under dem – i virkeligheden måske gå lige igennem muren, som om den ikke eksisterede for en. *Der kan man møde det guddommelige i det andet menneske og blive ét med det*. Hvis man selv har åbnet for mere af det guddommelige i en – altså mere bevidst har gjort sig

til et redskab for det guddommelige, det universelle – så går dette videre til det andet menneske og stimulerer dette menneskes vækst. Der findes jo i virkeligheden ingen mure mellem de guddommelige sider af os. Der er vi faktisk en absolut enhed.

Det er en illusion at tro, at man er adskilt i den guddommelige verden. Vi er alle sammen – hvilket vidunderligt ord – dele af den samme krop i en absolut og meget direkte betydning. Hans svaghed er min svaghed, min styrke er hans styrke.

Det er dette, der menes med den kristne fremstilling af, at Kristus går ned til dem der er bundne i underverdenen. Da han blev løftet op til den kontakt med det guddommelige, der skete ved korsfæstelsen, brød han den sidste skranke mellem sin individuelle natur og sin guddommelige natur. Derfor kan han på det niveau *forene sig helt og totalt med dem, der endnu er bundne af de lavere sider af sig selv*. Han kan gå ind til dem og der indefra hjælpe med at frigøre dem.

Så længe man føler sig usikker på sin egen evne til at arbejde

åbent med de helbredende kræfter, kan man altså *arbejde i sit stille sind* og på et usynligt plan. Man begynder med at sætte sig selv til side: Jeg kan ingenting. Jeg beder Herren om at velsigne og hjælpe den og den. Så kobler man sig selv fra og stiller sig til rådighed som kanal eller redskab.

Man skal huske en ting: I det øjeblik man går fra det personlige niveau til det åndelige princip – og specielt hvis vi når frem til den intuitive bevidsthed – så er vi faktisk ikke længere alene, så *er vi forenede med Mesteren* og med alle dem, hvis bevidsthed fungerer i den verden. Når vi siger: Jeg velsigner i Herrens navn, så gør vi det ud fra det punkt hvor vi er ét med Herren – der, hvor der findes en overgang af kraften fra den afdeling som Herren repræsenterer, til den afdeling som mit højere jeg repræsenterer. Forbindelsesledet går altså fra Herren gennem mit højere jeg og ned gennem min personlighed, som er kanal for den side.

En *gudstjeneste* kan derfor forstås som en kollektiv velsignelse, som en begivenhed hvor alle ”umyndige” kan søge hen for at komme i kontakt med en sådan åben kanal. En gudstjeneste, som virkelig er hvad det ord betyder, er en enestående velsignelse.

Man burde stræbe efter at få gudstjenesten til at blive en begivenhed, hvor deltagerne reelt

lagde deres personlige væsen til side og helligede sig Gud, helligede sig de guddommelige kræfter.

Men så snart vi sidder i en kirke fuld af følelser, der tilsyneladende er meget hengivne og opadstræbende, men som i virkeligheden er udtryk for det personlige menneske i en eller anden form for personlig ekstase, så lukker man sig inde i den skal, der er personlighedens begrænsning. *Så er ens medvirken til det samlede hele praktisk taget ingenting overhovedet.* De kræfter, der så kan nå en, kan ikke komme fra en kilde, der ligger højere end det personlige, for man har jo lukket af for den.

Hvis der skal holdes prædikener i en kirke skal de ikke appellere til det personlige. De skal ikke omhandle synd og sorg og fare eller omvendelse eller påpege syndige tilstande og hjælp til personlige formål. I så fald skal prædikenen være en *appel til det rent åndelige*, så det personlige falder af menneskene og vækker dem til en reel, inderlig stræben mod det højeste. En sådan samlet kanal skulle kunne blive et

vidunderligt redskab for Herren eller for den kraft, der arbejder gennem præcis den kirke, og kunne blive til en uhørt velsignelse.

Når vi bruger *vore hænder* til håndspålæggelse og velsignelse, spiller de en rent praktisk rolle som kanal for de strømme, vi tidligere har talt om. Jo længere, man kommer ned i materien, jo mere bliver man klar over, at det instrument, man kan anvende til at udsende kraft, er begrænset.

Hvis man udsender kraft fra sin rent åndelige natur, stråler den ud fra en som solskin. Går man ned i sin tankekrop eller sin følelseskrop, strømmer kraften ud gennem bestemte steder, der er specielt indrettede til dette, kraftcentre så at sige. Men går vi til den fysiske krop bliver begrænsningen endnu større, og for at modtage og udsende de kræfter, der er tale om, er man tvunget til at følge de linjer, som livet har skabt i løbet af uendeligt lange tidsperioder.

Vi bruger jo hænderne til at velsigne med. Men også fingrene, fødderne og øjnene kan udsende umådelig megen kraft, hvis man henter den fra det upersonlige. Det gælder for hænderne, at fingerspidserne er centre med stærk udstråling – desuden har vi et center inde i håndfladen. Vi ved, at ved præstevienselsen velsignes og smøres disse specielt, fordi de skal åbnes og styr-

kes. Det er altså derfor, man holder hænderne, som man gør, når man velsigner.

Hvis hele ens *væsen er indstillet på at være en kanal*, kan et menneske afstedkomme ganske store virkninger, ja ligefrem helbrede lige så godt på afstand som gennem håndspålæggelse. Men dette forudsætter, at man har lært sig at abstrahere helt fra sin fysiske side og arbejde direkte gennem sine højeste instrumenter. Alt dette kræver megen øvelse.

Liberal katolsk kirke finder vi, at det er mest effektivt, først at rense personen for al uren magnetisme. Det gør vi altid, inden vi begynder.

Når det er gjort, smører vi centrene for at åbne forbindelsesledene og skabe kontakt med højere kræfter. Derefter påkalder vi de højere kræfter, der specielt har fået det område betroet, hvorpå noget skal ske, og siger: "*Kristus, Guds Søn, udgyde sin helbredende kraft over dig.*"

Således gør vi os altså til redskaber for Kristus, og koncentrationen sker ved hjælp af hænderne

Hvor vejene skilles - Kapitel 6 - Doktrinen om soning – (a) traditionel

Af biskop Frank W. Pigott (overs. v. Susanna Bang)

Her fortsætter vi Frank W. Pigotts (præs. biskop 1934-36) artikelserie fra 1925.

Der er grund til at tro, at læren om menneskers guddommelighed (den orientalske nærmere end den semitiske) og om menneskets fortsatte fremskridt eller udvikling fra den Ene til den Ene gennem utallige tidsaldre havde plads i den kristne lære i de første få århundreder af vores æra. Det var den lære, nogle af de gnostiske lærere forkyndte, men desværre har kun lidt af denne lære overlevet i dokumentarform til i dag – bortset fra enkelte steder i Origenes' skrifter og i mindre grad hos Clemens af Alexandria .

På den tid var der i Alexandria en kakofoni af lærer, filosoffer, teologier og teosofier, og i denne kakofoni var der mange typer eller mærker af såkaldt gnosticisme. Nogle af disse gnostikere var helt ustyrlige i deres lære omkring englenes natur og funktion. I Paulus' brev til kolossenserne er der en direkte henvisning til denne slags lære, som bliver stærkt imødegået i brevet. Andre overdrev til en grad af vildskab i

deres ideer om materiens natur, som de betragtede som ond i sit inderste væsen. Resultatet af denne lære om materien var, at enten gik tilhængerne til yderligheder i askese, idet de håbede på, på denne måde at kunne undgå kontakt med det der var – og nødvendigvis altid måtte være – grundlæggende og uforanderligt ondt. Eller de gik i den modsatte grøft og mente, at menneskets rene ånd var så guddommeligt i sin essens, at den aldrig kunne have nogen kontakt med en ting, der var så ond som materien, og at ånden derfor forblev uberørt og ufordærvet og alt i alt upåvirket uanset hvor fornedret materiens krop måtte blive. Katolikkerne gjorde ret i at afvise lærer, der – om end uforvarende – havde så katastrofale følger. Men desværre – skønt måske naturligt i dette virvar – manglede de skelneevne, og i deres iver efter at udrydde den ”såkaldt falske” gnosticisme eller videnskab dækkede de for eller undertrykte de den sande gnosticisme. Kirken har lidt under dens fravær lige siden og gør det ikke mindst i dag. De retteligt såkaldte gnostikere synes at have ejet den sande videns lys – den dybere lære, der allerede

er refereret til – og da den gnostiske tradition blev udelukket fra Kirken, synes den at være blevet overleveret fra generation til generation i sekter som albigenkerne, tempelridderne, rosenkreuzerne og andre. Det skete lidt hemmelighedsfuldt på grund af forfølgelserne - de blev normalt forfulgt af katolikkerne, men selv under de bitreste forfølgelser blev lyset aldrig slukket helt i middelalderen. Der var også indbygget en del gnosis i Plotins (3. årh.), og hans efterfølgere Porfyrios, Iamblicus og Proclus', ædle neoplatonske filosofi, og den blev videregivet af Dionysius og Thomas Aquinas til de kristne mystikere. Også i kirken selv har der normalt været nogle lærere i hver generation, der har kendt til den esoteriske lære, men deres stemmer blev sjældent hørt over larmen fra de teologiske kontroverser, som kirken aldrig har været helt fri for siden sin første start. Det er – måske ved Guds forsyn – en af liberal katolsk kirkes funktioner at finde den tabte gnosis og at etablere den på dens rette plads som sand lære og derfor væsentlig for den katolske religion. Det oprindelige depositum, måske. Trosbekendelsen i trosbekendelserne og evangeliet i evangelierne.

Behovet for at redde den prægtige katolske tro fra dens jødiske lænker og for at genfinde et mere rummeligt syn på Gud ses allermest

tydeligt, når vi betragter de desperate forsøg, som teologerne har gjort igennem århundreder for at matche den smukke kristne lære om den kærlige fader og den guddommelige mesters storhed med de grundlæggende jødiske ideer om syndefaldet, Guds vrede, arvesynd, blodofring, forsoning og soning. Nogle af de mere mystiske forsøg har været smukke og spirituelle, men andre af den legalistiske type har været af en sådan karakter, at de får skammens rødme frem på de fleste kinder hos nutidens kristne. Men uanset hvor raffinerede, lærde og spirituelle de foreslåede teorier er, synes de nærmere at ødelægge det kristne indhold og i høj grad at indsnævre det og stedfæste det. Når først kristendommen kan ses i det sande perspektiv som en stor esoterisk verdensreligion, adskilt fra og alt i alt større end dens jødiske kulisser, vil alle teologernes forsøg på at gøre den jødiske ide om soning til en kristen ide blive anset som fuldstændig unødvendige.

Det er ikke virkeligt nødvendigt at formode, at vor Herres intention var at Hans religion skulle være et middel til at udbrede jødedommen over hele verden. Vi behøver heller ikke at tro, at ikke alene er det nødvendigt, at hver enkelt kristen doktrin skal være ”i henhold til skrifterne”, men også at hver jødisk opfattelse, uanset hvor snæver eller grov den er, nødvendigvis må inkorporeres i den kristne tro ”for at skrifterne kan blive opfyldt”. Hvad skal dette det skrevne ords tyranni til for? Åh, hav medlidenhed med, at sandhedens smukke lys, som er i kristendommens hjerte, har været – om ikke slukket, for det kan det aldrig blive – så skjult og formørket i så mange århundreder af jødiske teologiers slør!

Det er måske her, hvor doktrinen om soning kommer ind i den katolske tro, at de fleste liberalkatolikker vil finde ud af, at deres synspunkter adskiller sig mest fra de traditionelle katolikkers. Men denne

forskel har mindre betydning end næsten alle andre vedrørende doktriner, fordi der ikke er nogen officiel kirkelære og derfor ingen ortodoksi, når det drejer sig om spørgsmålet om soning. Der står i den nikænske trosbekendelse, at Guds Søn ”for os mennesker og for vor frelse steg ned fra himlen og blev kød”, men Kirken har aldrig defineret, hvordan menneskets frelse er sket eller præcist fra hvad, mennesket behøver frelse. Mange af Kirkens mænd, inkl. nogle af dens mest strålende helgener og lærde, har ned gennem tiderne fremsat soningsteorier, men Kirken som sådan har aldrig bundet sig til en speciel teori, kun til faktum. Hvis vi lige ser bort fra en direkte benægtelse af faktum, er kætteri på dette punkt derfor næppe mulig, med mindre den er underforstået. Syndefaldet og dets modsætning er som to poler, omkring hvis forbindelsesakse næsten al den kristne kirkes teologi drejer sig. Teologisk er alle punkter så tæt forbundne, at en moderne Cyril med sin forgængers skarpe fornemmelse for kætteri måske kunne opdage et kætteri skjult i en usædvanlig soningslære. Et kætteri vedrørende et andet punkt, der kunne synes helt uden forbindelse med soningslæren. Et eksempel: Soningen er ud fra et hvert synspunkt funderet på inkarnationen, og på den måde kunne en usædvanlig soningslære, der i sig selv var uangribelig, blive angrebet

som et kætteri fordi den indeholdt kætterske synspunkter på inkarnationen. Men enhver soningsteori vil i sig selv være kirkemæssigt uangribelig, også hvis den – som nogle teorier faktisk har været – er moralsk forkert, blasfemisk eller intellektuelt umulig.

Doktrinen om soning har en lang historie. Den kan spores langt tilbage i skrifterne - de kristne såvel som de hebræiske - næsten helt tilbage til begyndelsen af den hebræiske tankegang. Den er bundet op på doktrinen om menneskets syndefald. Den udgår fra læren om, at Adam og Eva "faldt" fra en uskyldig tilstand ved bevidst at være ulydige mod et guddommeligt forbud. Konsekvensen af syndefaldet er, at alle efterkommere af Adam og Eva – dvs. alle mennesker – lige siden har været for-dærvede af synd. Man må her huske på, at indtil for relativt nylig har man ment, at menneskeracen udspringer fra et enkelt par forfædre. Ifølge den ortodokse lære er arven blevet overført fra racens forfædre ned gennem alle mellemliggende tidsaldre til i dag, således at alle mennesker ned gennem historien er blevet "født i synd", fremmedgjort for Gud og genstand for Hans vrede.

Der er ingen grund til at gøre specielt opmærksom på den materielle ide om helvede som stedet, hvor syndere, arvesyndere eller

faktiske syndere, bliver straffet, som selv i dag er almindeligt udbredt blandt simple og primitive kristne såvel som hos simple mennesker i mange andre religioner. Ideen er så godt som forældet blandt de kulti-verede klasser i kirkerne, og skønt den stadig hænger ved i visse typer af den romerskkatolske kirke og i frikirkelige forsamlinger af den calvinistiske type, omtales den sjældent

fra prædikestolen i de kirker, hvor præster og menighed er uddannede. Og ideerne, som er forbundet med udtrykkene helvede og satan, nævnes sjældent i de bedste nutidige teologiske værker, selv når disse er skrevet af teologer, der betragtes som strengt ortodokse.

Vi behøver heller ikke se på et så ekstremt synspunkt på konsekvenserne af syndefaldet som det, der engang kom til udtryk i "Aristoteles var kun en rudimentær Adam og Athen kun en ruinhob af Paradis". Et sådant synspunkt ville ikke kunne finde tilhængere i dag. Det alminde-

lige synspunkt i dag er, at mennesket faldt, ikke fra en tilstand af mental og moralsk fuldkommenhed men fra en tilstand af retskaffenhed og uskyldighed, således at hver eneste menneskesøn siden syndefaldet fra fødslen har haft en tilbøjelighed til at gøre det onde.

Ifølge Paulus og den efterfølgende traditionelle lære mislykkedes den jødiske religions forsøg på at fremskaffe midlet mod syndens sygdom totalt – gennem ofre og ”lovens arbejde” kunne mennesket rejse sig fra de faldne. Men Herren Kristus, født af en syndefri jomfru der selv blev ”ubesmített undfanget” så arvesynden ved et specielt arrangement blev skåret væk før Jesu moder blev født og ingen fordærvelse af medfødt synd nogensinde nåede den guddommelige forløser selv, Herren Kristus selv gjorde, hvad den jødiske religion med dens ofre og dens moselov ikke kunne gøre. Det har været kristne teologers opgave fra de tidligste tider at prøve at forklare, præcis hvordan Kristi liv og frivillige død - kombineret med Helligåndens efterfølgende arbejde i kirken - har forløst og frelst mennesket fra konsekvenserne af syndefaldet. Hvordan fremmedgørelsen mellem menneske og Gud, der er en følge af menneskets synd, arvesynden og den faktiske synd, er blevet helet, og hvordan forsoning eller soning er kommet i stand. De forskellige foreslåede soningsteorier

udgør sammen med udløberne af emnet den udførlige og vidunderligt udviklede teologiske struktur, der kendes som den katolske tro. I denne artikel vil det være tilstrækkeligt, kort at beskrive et par af de vigtigste teorier – gamle som nye – så der kan opnås et overblik over hele den omfattende struktur. Vi vil ikke gå udførligt ind i alle de fremsatte teorier, der gennem Anselm og Abelard er blevet givet videre fra Origenes og Leo til Dale, McLeod Campbell, Moberley og Rashdall. Det er i den forbindelse interessant at notere sig, at de forskellige soningsteorier er blevet fremsat i deres egen ret og aldrig skyldes en fejde med kættere, som det var tilfældet med doktrinen om inkarnationen.

En teori, der holdt skansen i mange år, lærte at Kristus gennem sin død havde løst mennesket af Satans lænker. Det er mærkeligt at en lære, der er så rå, skulle beherske menneskers sind i så lang tid, mennesker der på andre områder så udpræget var oplyste. Og dog var det sådan. Det var ikke før i Anselms tid (12. årh.), at teorien om løsepenge brød helt sammen. Briter kan godt være stolte af den ærværdige ærkebiskop af Canterbury, Anselm, der med sin lille bog ”Cur Deus Homo” (Hvorfor blev Gud menneske?) fuldstændigt revolutionerede tankerne vedrørende emnet soning. På dette tidspunkt skulle revolutionen for længst være

foretaget, for teorien om at Guds Søn betalte løsepenge til Satan for at løskøbe mennesket fra syndens sold, død og helvede havde været en skandale for mange godt katolikker, længe før Anselm foreslog en mere moralsk teori.

Anselms teori var, at synd har brug for soning, og at mennesket gennem synd havde pådraget sig en gæld, ikke til Satan men til den guddommelige retfærdighed. Gælden var langt større, end mennesket kunne betale, fordi al tjeneste, mennesket overhovedet kunne yde, tilkom Gud under alle omstændigheder. Der kunne derfor ikke være et overskud, som menneskehedens gamle gæld kunne betales med. Det ville heller ikke være tilstrækkeligt, at en engel betalte gælden, for i så fald ville mennesket blive forpligtet til at tjene et simpelt væsen. Kun Gud kunne betale den gæld, som kun mennesket havde pådraget sig. Derfor måtte Gud blive menneske for at betale menneskets gæld. Kristus var den inkarnerede Gud, hvis død var tilstrækkelig til at betale gælden, fordi den var langt mere end Han skyldte. Alene den handling opvejede alle menneskehedens synder. Det var en genial og værdig teori, og den er et klart fremskridt i forhold til den gamle teori om løsepenge.

Derefter kom Abelard, der var delvist samtidig med Anselm,

og han var enig med Anselm om, at der ikke var brug for løsepenge. Men han gik videre end Anselm og lærte, at der heller ikke var brug for soning. Han gjorde gældende, at Gud kunne have tilgivet mennesket, uden at der skete nogen soning for synden. Grunden til, at Guds Søn inkarnerede, var Guds rene kærlighed til

mennesket, for kun gennem en sådan inkarnation kunne mennesket vendes bort fra synden og bevæges til at elske Gud og derigennem holde op med at synde. Abelard blev angrebet kraftigt af Bernard af Clairvaux, men hans synspunkt adskilte sig til syvende og sidst ikke så meget fra Abelards. ”Måske” sagde Bernard lidt vemodigt, som om hans sind og hans rene ånd havde set ”noget bedre”, som han ikke rigtigt kunne genkalde sig ”måske var den bedste metode at vi i et land af glemsel og dovenskab af Hans store og mangfoldige lidelser blev mindet kraftfuldt og levende om vort syndefald, som Han rettede op på.”

Det synspunkt, der til sidst vandt hævd, og som stadig er fremherskende i katolsk teologi, var en kombination af Anselms og Abelards meninger.

Den mest interessante og måske den mest spirituelle af de nutidige teorier er Dr. Moberley's. Dr. Moberley var anglikansk teolog og Oxford professor (d.1903), og han introducerede i sit store værk *Personality and Atonement* ideen om, at kun et fuldkomment menneske kunne angre fuldkomment og at uden fuldkommen anger var menneskets synd utilgivelig. Kristus var en sådan stedfortrædende fuldkommen angrende, og gennem Hans fuldkomne anger og fuldkomne lydighed blev det gjort muligt at tilgive menneskeheden, hvis menneskelighed Kristus delte (uden synd). Tilgivelsen og forsoningen, der således er sikret, gøres tilgængelig for mennesket gennem menneskets sakramentale forening med Herren. Teorien er interessant, og bogens forfinede ånd har en stærk appel, men ideen om stedfortrædende anger synes ikke at blive understøttet i særlig høj grad af evangelieteksterne. Ikke desto mindre har denne teori formet den nyeste anglikanske teologi mere end nogen anden teori på dette punkt. Det er dog altid nødvendigt at tale forsigtigt om anglikansk teologi, for i denne meget omfattende organisa-

tion er det aldrig muligt at sige, hvilken præcis teologi der er almindelig for alle dele af *Ecclesia anglicana*.

Det er imidlertid ikke helt unfair at opsummere den katolske (romerske, ortodokse eller anglikanske) lære, der i dag er almindelig, som værende nogenlunde som følger:

For di de stammer fra Adam og Eva, eller på grund af solidaritet i den menneskelige race uanset hvor den stammer fra, er alle mennesker moralsk syge. Sygdommen "arvesynd" gives videre fra generation til generation. Kristus var en mand uden synd, der – på en måde, der indtil nu aldrig er blevet helt tilfredsstillende forklaret og som virkelig er desorienterende og trodser enhver forklaring – med sit fuldkomne liv og sin villighed til at dø betalte en gæld, som menneskeheden som helhed skyldte Gud eller, upersonligt udtrykt, den guddommelige retfærdighed. Frugterne af dette offer høstes af dem, der knytter sig til Kristus gennem tro, bøn og gode gerninger (protestantismen) og specielt gennem en sakramental og meget virkelig forening med Ham (katolicismen). Gennem denne sakramentale og virkelige forening podes mennesket over på en anden og syndefri stamme og får således en ny start. I en sådan tilstand af nåde betragtes han som retfærdig af Gud, fordi han er i en tilstand, hvor

han kan blive det, hvis han vil. Hvis han derimod ikke er i forening med Kristus, er han så syg af natur, at han ikke kan blive retfærdig. Det er på denne måde, man fortolker skriftens beskrivelse af Kristus som ”den anden Adam”.

Det, mennesket behøver frelse fra, er synd og dens konsekvens – sorg. Den største af alle sorger og årsagen til alle mindre sorger er en grad af bortvendthed fra eller fremmedgørelse for Gud. Mennesket kan kun blive frelst gennem forening med Kristus. Når først den forening er blevet gennemført ved dåben, hvori og hvorved arvesynden imødegås, kan den løbende fornyes og styrkes gennem kommunionen. Og fordærvelsen af den faktiske synd kan løbende viskes ud gennem skriftte fulgt af syndsforladelse.

Her på jorden, i den stridende kirke og efterfølgende i den ventende kirke i skærsilden, kan mennesket på denne måde faktisk blive, hvad han siden dåben har haft mulighed for – fuldkommen retfærdig og derfor klar til at blive indladt i den tilstand, kendt som fuldt medlemskab af Guds rige, der er den triumferende kirke i himlen, med alle sønskabets rettigheder og privilegier.

Dette er en kort, men forhåbentlig ikke unfair præsentation af læren om soning, der generelt undervises i og tros på af katolikker i

dag. Den gamle ide om helvede som det, man skal frelses fra, lever måske stadig blandt de uvidende men princippet om frelse eller soning er det samme, hvad enten mennesket skal frelses fra helvede eller fra synd og sorg. Det er den lære, hvis inspiration gør, at mange kristne stadig holder sig til deres andre og deres bods”forpligtelser”.

Vi behøver ikke kritisere ideens detaljer, for ideen i sig selv er beundringsværdig på grund af dens understregning af den sakramentale forening med Kristus – uanset uklarhederne omkring hvordan forsoningen kommer i stand eller hvorfor en forsoning er nødvendig. Men planen

synes bare at være en anelse snæver. Den forklarer ikke, hvordan de utallige mennesker der døde før inkarnationen og således døde ”uden nåde” eller ”i synd” kan få del i de goder, der blev sikret af Kristus. En plan, der kun passer til en lille minoritet af mennesker under en meget lille periode af menneskets tid på den-

ne planet er, når alt kommer til alt, ikke så ”gode nyheder”, uanset hvor smuk den er. Forskellige teorier har fra tid til anden forsøgt at råde bod på denne alvorlige fejl i planen, men de er, helt ærligt, så langt ude, at de ikke er værd at nævne.

I de næste to artikler vil vi se på den meget anderledes teori, som den liberale katolicisme i liberal katolsk kirke sætter op over for den traditionelle teori.

"Spring ind i fremtidens lys"

liberal katolsk kirke i det 21. årh.)

"Det Internationale Teosofiske Center i Naarden har til formål at fremme princippet om universelt broder/søsterskab og fred under inspiration af de højeste menneskelige værdier, med viljen til at tjene verden og tage hensyn til Enheden af Livet i alle levende væsener."

På dette sted vil vi 9., 10., 11. og 12. juli 2016 fejre 100-året for liberal katolsk kirke fødsel. Vi vil samles her for at styrke vores broder/søsterskab med en fællesskab, der har blomstret i 100 år.

Det var her vores grundlægger, biskop JI Wedgwood i 1924, blev inviteret af Van Eeghen til at bo i hendes hjem for at træne og forberede folk til præsteskrabet i LKK. Et lille kapel blev bygget og indviet 29. september 1924. I gæstebogen, som

lægger fremme på flygelet i det store hus "De Duinen" (klitterne), kan stadig biskop Leadbeater og mange af vores grundlæggere, som har sat deres præg på dette særlige sted.

Fejringen vil være en god lejlighed til at genoprette forbindelsen mellem nogle af de liberalkatolske kirker, der i tidens løb er blevet splittet på grund af personfnidder eller magtbrynde, for "i Kristus er vi ét!"

Man arbejder i øjeblikket på at få de sidste aftaler i hus vedr. overnatning og forplejning. Ønsket er, at det skal være så billigt, at alle, der ønsker det, har mulighed for at deltage. Foreløbige estimater ligger omkr. 2.000 - 2.500 kr. for det hele med den billigste indkvartering.

Inovember vil en folder med endelig information være klar.

Nyheder og program

Oktober – januar

Helligåndskirken, København

c/o Simone Andersen, Brumleby 103, 2100 København Ø

Konto: 8411 4091013

Tjenesteliste

Sønd. d. 11. oktober, kl. 11.00

19. søndag efter Trinitatis

Helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: Takt og tolerance

Sønd. d. 25. oktober, kl. 11.00

Mariaandagt, prim og sakramental meditation.

Sønd. d. 8. november, kl. 11.00

23. søndag efter Trinitatis

Helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: teori og praksis

Sønd. d. 22. november, kl. 11.00

Mariaandagt, prim, sakramental meditation.

Sønd. d. 13. december, kl. 11.00

3. søndag i advent

Helbredelsestjeneste og messe. Farve: violet. Motto: kærlighed

Sønd. d. 10. januar, kl. 11.00

Sønd. i festugen for helligtrekonger

Helbredelsestjeneste og messe. Farve: hvid

Sønd. d. 24. januar, kl. 11.00

Mariaandagt, prim, sakramental meditation.

Sankt Gabriels Kirke, Århus

Lysets Hus, Posthussmøgen 11C, 8000 Aarhus C

Konto: 1551 2377195

Der serveres kaffe/te og kage, medbring evt. madpakke. Herefter samtale over forskellige kirkelige emner.

Tjenesteliste

Sønd. d. 25. oktober, kl. 11.00

Søndag i festugen for Sankt Rafael

Sangmesse. Farve: hvid

Sønd. d. 29. november, kl. 11.00

1. søndag i advent

Sangmesse og helbredelsestjeneste.

Farve: grøn. Motto: Gud som lys.

Sønd. d. 24. december, kl. 11.00

Juleaftens dag

Julemesse. Farve: hvid

Sønd. d. 3. januar, kl. 11.00

Søndag i festugen for Marias fødsel

Sangmesse og helbredelsestjeneste, palmesøndag. Farve: hvid.

Sønd. d. 7. februar, kl. 11.00

Celebration af kyndelmisse

Sangmesse. Farve: hvid. Lys til det kommende år velsignes. **Medbring gerne egne lys til velsignelse.**

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød

Konto: 8411 4171939

Kirken er åben 10.30-15.00.

Tjenesteliste

Sønd. d. 25. oktober, kl. 11.00

Søndag i festugen for Sankt Rafael

Sangmesse med konfirmation. Farve: hvid

Sønd. d. 22. november, kl. 11.00

Søndag før advent

Sangmesse. Farve: rød. Motto: uvidenhedens ophør

Sønd. d. 20. december, kl. 11.00

4. søndag i advent

Sangmesse. Farve: violet. Motto: ret handlemåde

Sønd. d. 17. januar, kl. 11.00

Søndag i festugen for Herrens dåb

Sangmesse. Farve: hvid. Motto: fællesskab

Biskop CW Leadbeaters Oratorium

Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde

Alle er velkommen, men da kirkerummet har et begrænset antal pladser, bedes deltagelse i tjenesterne meldt senest dagen i forvejen på tlf/sms 2874 1721 eller mail kenneth@lkk-dk.dk.

Tjenesteliste

Sønd. d. 11. oktober, kl. 10.30

19. søndag efter Trinitatis

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: takt og tolerance

Sønd. d. 8. november, kl. 10.30

23. søndag efter Trinitatis

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: teori og praksis

Sønd. d. 6. december, kl. 10.30

2. søndag i advent

Sangmesse. Farve: violet. Motto: selvforglemmelse

Sønd. d. 3. januar, kl. 10.30

2. søndag efter jul

Sangmesse. Farve: hvid

Sønd. d. 31. januar, kl. 10.30

Søndag i festugen for forklarelsen på bjerget

Sangmesse. Farve: hvid

Liberal katolsk kirke er en esoterisk gnostisk kirke, derfor er dens fortolkning af den hellige skrift ofte i disharmoni med den eksoteriske kirketradition, som ligger stor vægt på dogmernes ufejlbarlighed og på en formalistisk udlægning af skriftens ord. Hvor den eksoteriske kristne tradition ligger vægt på vort ødelagte forhold til Gud, ligger den esoteriske tradition vægt på Kristus i det enkelte menneske, sjælen eller bevidsthedens indre lys. LKK fremhæver det faktum, at vi alle er lysets børn, og vores indre lys er ét med kilden til alle lys. Vi lever derfor ikke i fortabthed, adskilt fra Gud, men er udødelige gnister fra Guds ild.

CW Leadbeaters hovedværk

Videnskaben om sakramenterne

er udkommet på dansk

køb den i din lokale menighed

CW Leadbeaters bog Videnskaben om Sakramenterne er udkommet på dansk i bogform. Den er blevet til i et samarbejde mellem udgiveren Else Marie Post og liberal katolsk kirke og udkommet på forlaget Books on Demand.

Bogen er en videnskabelig undersøgelse af den effekt gudstjenesterne har på de indre planer. Den indeholder en beskrivelse af den revision af den gamle tjenesteform, Leadbeater og Wedgwood gennemførte i kraft af grundig teologisk forståelse og med hjælp af clairvoyancens nådegave. Bogen indeholder gengivelser af den gradvise opbygning af den åndelige bygning, som rejser sig under

messen. Samtidig er bogen også et dybt kig ned i den særlige esoteriske kristendom, som er liberal katolsk kirkes særlige kendetegn. Det bevidste samarbejde med englenerne bliver beskrevet indgående, og kirkens brug af de syv stråler med tilhørende juveler forklares omhyggeligt.

Videnskaben om sakramenterne kan læses som en indføring ind i en fantastisk verden af ceremoniel, kristen, hvid magi og er et lækkert og nyttigt opslagsværk for den som er interesseret i den liberalkatolske niche i religionernes verden.

Ved køb i LKK koster den 400 kr.